

รายการเอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

กมลรัตน์ หล้าสุรวงษ์. จิตวิทยาการศึกษา. (ฉบับปรับปรุง). พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ศรีเคษา, 2528.

เกษม ต้นติผลาชีวะ. บรรณาธิการ. ตำราจิตเวชศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2536.

กาญจนา ศิริเจริญวงศ์. หนังสือทางการพยาบาลเรื่อง การใช้นิทานในเตรียมจิตใจเด็กเพื่อทำหัตถการ. กรุงเทพฯ: บุญศิริการพิมพ์, 2544.

เกริก ชุ่นพันธ์. การเล่านิทาน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น, 2539.

กิ่งแก้ว อัดถากร. วรรณกรรมจากบ้านใน. กรุงเทพฯ: คุรุสภา, 2513.

กลิ่นเทียน. ดนตรีบำบัดสำหรับลูกน้อย. วารสารบัณฑิตกฤตแม่ 10 (132) (กรกฎาคม 2547): 170 -171.

กรีธา แก้วคง และคนอื่นๆ. ไลน์สไตน์กับดนตรี. จดหมายข่าวปีแห่งฟิลิกส์โลก 10 (ตุลาคม 2548): 1-4.

ขวัญหทัย ยิ้มละมัย. ผลของดนตรีบำบัดและการใช้เทคนิคการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อเพื่อลดความรู้สึกเจ็บปวดภายหลังการผ่าตัดของผู้ป่วยผ่าตัดไส้หลักตามกระดูกโรงพยาบาลพิจิตร. สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาจิตวิทยาการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2547.

คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ,กระทรวงศึกษาธิการ. คู่มือการคัดแยกและส่งต่อคนพิการเพื่อรับการศึกษา ฉบับปรับปรุง. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว, 2543.

จันทร์จิตา พฤษยานานนท์, รัตโนทัย พลับรู้อการ, พงษ์ศักดิ์ น้อยพยัคฆ์และประสพศรี อึ้งถาวร, บรรณาธิการ. การบริหารความเสี่ยงในการดูแลสุขภาพเด็ก. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์, 2546.

จันทร์เพ็ญ สุภาพล. การศึกษาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้ฟังนิทานประกอบดนตรีและนิทานประกอบภาพควบคู่กับกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมช่วยเหลือ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาการศึกษาปฐมวัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2535.

จินตนา สงค์ประเสริฐและคนอื่นๆ. ดนตรีบำบัดกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์. วารสารจิตวิทยาคลินิก 26 (มกราคม 2538): 21-26.

จินตนา ยูนิพันธุ์. การพยาบาลเพื่อชีวิตที่ปกติสุข. วารสารการพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต 13 (มกราคม – มิถุนายน 2542) : 1-13.

- ฉวีวรรณ กิनावงศ์. การศึกษาเด็ก. โครงการตำรามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒพิชญ์โลก
กรุงเทพฯ: พิมพ์, 2526.
- ฉวีวรรณ จึงเจริญ. เข้าใจเด็กวัยก่อนเรียน. กรุงเทพฯ: อักษรไทย, 2518.
- ฉวีวรรณ สัตยธรรม, บรรณาธิการ. การพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต. พิมพ์ครั้งที่ 3. นนทบุรี:
บุษกรินทร์การพิมพ์, 2541.
- เฉลิมพล งามสุทธิ. คนตรีบำบัด. วารสารศิลปกรรมศาสตร์ 3 (1) (มกราคม – มิถุนายน 2538)
: 3 – 45.
- ชวลา เขียรธนู. ภาวะปัญญาอ่อน. สัมมนาวิชาการเรื่องภาวะปัญญาอ่อน. กรุงเทพฯ:
โรงพยาบาลราชานุกูล, 2534.
- “_____” บริการช่วยเหลือบุคคลปัญญาอ่อน. วารสารราชานุกูล 1 (1): 9-34.
- ชวลา เขียรธนู และกัลยา สุตตะบุตร. ความรู้เรื่องภาวะปัญญาอ่อน. กรุงเทพฯ: ฝ่ายวิชาการ
โรงพยาบาลราชานุกูล กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, 2539.
- ชวลา เขียรธนู และยุวดี กิตติคุณ. การสอนเด็กปัญญาอ่อนขนาดหนัก. หนังสือที่ระลึกเนื่องใน
วโรกาสเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ทรงเจริญพระชนมายุ 90
พรรษา. กรุงเทพมหานคร: บพิธการพิมพ์, 2533.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. คนตรีบำบัด. วารสารครุศาสตร์ 25 (2) (ตุลาคม-ธันวาคม 2539): 45- 50
- ศิริวัฒน์ นิจนตร. สุขภาพจิต – สังคมในโรงเรียนกับสุขภาพจิตของนักเรียนวัยรุ่นในเขต
พระโขนง. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท สาขาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2526.
- ดารณี ฐานะภูมิ. การสอนเด็กปัญญาอ่อน. กรุงเทพฯ: สมใจการพิมพ์, 2542.
- ทิวาพร ฟู่เฟื่อง. พยาบาลกับการรักษาด้วยสิ่งแวดล้อม (Milieu Therapy). วารสารโรงพยาบาล
ศรีธัญญา 3(2) (พฤษภาคม - สิงหาคม 2538): 75-80.
- บุญใจ ศรีสถิตย์นรากร. ระเบียบวิธีการวิจัยทางการพยาบาลศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ:
ยูแอนด์ไอ อินเตอร์มีเดีย, 2547.
- บุษกร สำโรงทอง . มากหมอ(ไม่) มากความ. วารสารแม่และเด็ก 27(387) (พฤษภาคม 2547):
58 – 64 .
- ประพันธ์ สุทธาวาส. ความก้าวร้าวกับการอบรมเลี้ยงดู. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขา
การศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2517.
- ประภาพรรณ เขี่ยมสุภานิต. การลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กปฐมวัยและแนวทางในการพัฒนา.
วารสารวิชาการราชภัฏกรุงเทพฯ 12 (21) (2548): 201-206.

- ผกา สัตยธรรม. สุขภาพจิตเด็ก. โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
- ผอญ สุวรรณวงศ์. การทดลองสอนโดยใช้เกมประกอบการสอนในวิชาภาษาไทยกับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์, สาขาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2528.
- ผดุง อารยะวิญญู. การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: แวนแก้ว, 2539.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย, 2530.
- พรจันทร์ จันทวิมล. นิทานใช้ฟังแค่ก่อนนอน. มติชน, 2544.
- พรทิพย์ ทรัพย์สิน. การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมด่านสำโรง จังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์, สาขาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2532.
- พิชัย ปรัชญานุสรณ์. บำบัดความเครียดด้วยดนตรี. วารสารกระฉอง 2 (8) (สิงหาคม-กันยายน 2537): 65-67.
- พิตรเพลิน สนิทประชากร. เกม...การเล่นสำหรับเด็กปฐมวัย. ภาควิชาโรงเรียนสาธิต คณะวิชาครุศาสตร์ วิทยาลัยครูสวนดุสิต, 2533.
- พัชรา พุ่มพชาติ. อิทธิพลของเสียงดนตรีที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์, สาขาการศึกษาปฐมวัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒน์ ประสานมิตร, 2533.
- พัชรินทร์ เปรมสมาน. การเปรียบเทียบผลของกิจกรรมกลุ่ม และการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เพื่อ ลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดจันทร์ใน สังกัด สำนักงานประถมศึกษากรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์, สาขาการศึกษา พิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2538.
- พัชรวิทย์ กำเนิดเพชร. ดนตรีบำบัดเพื่อเด็กพิการ. เอกสารประกอบการประชุมเชิงปฏิบัติการ . มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2535. (อัดสำเนา)
- พิศมัย พงสารรัตน์. ผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อการดูแล บุตรออทิสติกมีพฤติกรรมทำร้ายตนเองของบิดามารดา โรงพยาบาลกลางวัน สถาบัน สุขภาพจิตเด็กและวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์, สาขาจิตวิทยาการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2545.

- มัจฉรี โอสถานนท์และคณะ. รายงานการวิจัยการศึกษาผลของการอบรมเสริมทักษะการดูแลเด็ก
ปัญญาอ่อนสำหรับผู้ปกครองที่มีต่อความสามารถในการเสริมทักษะการดำรงชีวิต
ประจำวันของเด็กปัญญาอ่อน. กลุ่มงานการพยาบาล โรงพยาบาลราชานุกูล
กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, 2540.
- มัจฉรี โอสถานนท์, พนิดา รัตนไพโรจน์และสุรัชญา อภัยยานุกร. รายงานการวิจัยเรื่อง
การประเมินโครงการพัฒนาบริการด้วยรูปแบบหอผู้ป่วยครอบครัว. กลุ่มงานการพยาบาล 1
สถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, 2547.
- มานิช หล่อตระกูลและปราโมทย์ สุกนิษฐ์. จิตเวชศาสตร์รามาชิปดี. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :
บียอนด์ เอ็นเทอร์ไพรซ์, 2548.
- ยุวดี ฤชาและคณะ. วิจัยทางการพยาบาล. พิมพ์ครั้งที่ 7 กรุงเทพฯ: สยามศิลป์การพิมพ์, 22543.
- เย็น ธีรพัฒน์ชัย. การปรับพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของเด็กออทิสติกชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดย
วิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต, สาขาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2541.
- รัชณี ดังโพนทอง, จรรย์ สัตว์รานนท์และนิรมัย คุ่มรักษา. ผลของโปรแกรมการเสริมแรงทางสังคม
และการฝึกเผชิญต่อพฤติกรรมก้าวร้าวและพฤติกรรมเหมาะสมของเด็กที่มีความบกพร่อง
ทางสติปัญญาระดับปานกลาง. วารสารราชานุกูล 13 (2) (พฤษภาคม – สิงหาคม) 2541:
23-27.
- ราชานุกูล,โรงพยาบาล. คู่มือส่งเสริมพัฒนาการเด็ก. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2543.
“ _____ ” คู่มือฝึกเด็กในการดำรงชีวิตประจำวันเรื่องทักษะการช่วยเหลือตนเอง .
โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544.
- ราชานุกูล, สถาบัน, กลุ่มการพยาบาล. มาตรฐานการพยาบาลบุคคลปัญญาอ่อน. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2548.
- ราชานุกูล, สถาบัน, กลุ่มการพยาบาล. เกณฑ์และวิธีการจำแนกประเภทบุคคลปัญญาอ่อน.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2548.
- รจนา กาแก้ว. ศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ
ระดับก่อนการประถมศึกษา จากการใช้วิธีปรับพฤติกรรมแบบควบคุมตนเอง.
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2541

- รัตโนทัย พลับรู้อการ. ปัญหาที่พบในเด็กปัญญาอ่อน. เอกสารประกอบการสอน ณ
สถาบันราชานุกูล กรกฎาคม, 2549
- วรารกรณ์ ศิริธรรมนุกูล. การจัดสิ่งแวดล้อมเพื่อการบำบัด. วารสารการพยาบาลจิตเวชและ
สุขภาพจิต 20(2) (กรกฎาคม-ธันวาคม 2548): 14-24.
- ศรัญญา บุญพิทักษ์. การฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ป่วยจิตเวชโดยใช้นิเวศน์บำบัดในโรงพยาบาล
ศรีรัษฎา. วารสารโรงพยาบาลศรีรัษฎา 3(3) (กันยายน – ธันวาคม 2538): 62 – 65.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. จิตวิทยาพัฒนาการทุกช่วงวัย (เล่ม 1) แนวคิดเชิงทฤษฎี – วัยเด็กตอนกลาง.
พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2545.
- “—————”. จิตวิทยาเด็กที่มีลักษณะพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: หมอชาวบ้าน, 2545.
- ศุภลักษณ์ ชัยยานุกเกียรติ. การศึกษาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กที่มีความ
บกพร่องทางสติปัญญาในระดับรุนแรง (ระดับสติปัญญา 20 – 34) โดยใช้เกมการฝึก
กล้ามเนื้อใหญ่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต, สาขาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2543.
- สมจิต หนูเจริญกุล. การพยาบาล : ศาสตร์ของการปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: วิ.เจ.พรินติ้ง, 2537.
- สมใจ ทิพย์ชัยเมธาและละออ ชุตินทร. “การเล่นและเกมสำหรับเด็กปฐมวัย”. เอกสารประกอบการ
สอนชุดวิชาสื่อการสอนสำหรับเด็กปฐมวัยศึกษา เล่ม 1 หน่วยที่ 4 สาขาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2523.
- สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี. การใช้ดนตรีไทยช่วยรักษาโรค.
วารสารถนนดนตรี. 2 (1) (พฤศจิกายน 2530): 5-8.
- สมพร สุทัศนีย์, ม.ร.ว. จิตวิทยาการปกครองชั้นเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549.
- सानิต รัตตัญญู. การเปรียบเทียบมโนภาพแห่งตนและสภาพแวดล้อมในโรงเรียนตามการรับรู้ของ
นักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวและไม่ก้าวร้าวในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัด
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต, สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.
- สัมฤทธิ์ แก้วพูลศรี การเปรียบเทียบการใช้การเสริมแรงทางบวกกับการปรับสินไหมที่มีพฤติกรรม
ก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดทับกฤชกวาง อำเภอชุมแสง
จังหวัดนครสวรรค์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต สาขาการศึกษาพิเศษ บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2533.

สุขภาพจิต,กรม. ภาวะสุขภาพจิตคนไทยในระดับจังหวัด เขต 1 ปีงบประมาณ 2542.

ศูนย์สุขภาพจิต เขต 1, 2542

สุจิตรา ศรีสุโร. ผลการศึกษาแนวทางการลดปัญหาพฤติกรรมและอารมณ์ที่เกิดจากการเลี้ยงดูเด็กปัญญาอ่อนอายุ 3 - 6 ปี ก่อนเข้าเรียนและสู่ชุมชน โดยให้ครอบครัวมีส่วนร่วม. วารสารราชานุกูล 17 (3) (กันยายน - ธันวาคม 2545): 55-65.

สุปราณี สนธิรัตน์. จิตวิทยาเด็กพิเศษ. เอกสารประกอบการสอนวิชาจิตวิทยาเด็กพิเศษ
ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ .ม.ป.ป.

สยมพร เค โปบลุย์. ถ้าเด็กขาดสมาธิจะอย่างไร. พิมพ์ครั้งที่ 3. เชียงใหม่:
นพบุรีการพิมพ์, 2543.

สุโขทัยธรรมธราช , มหาวิทยาลัย. พฤติกรรมวัยเด็ก. กรุงเทพฯ : สำนักงานเทคโนโลยี
ทางการศึกษา, 2524.

สุดฤทัย ชัยบุตร. ศึกษากิจกรรมดนตรีที่มีพัฒนาการทางด้านอารมณ์ของเด็กที่บกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง : กรณีศึกษาสถาบันราชานุกูล. ปรินญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
ภาควิชาดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.

เสาวณีย์ สังฆโสภณ. มากหมอ(ไม่) มากความ. วารสารแม่และเด็ก 20 (305) (กรกฎาคม 2540) :
142 - 146.

เสาวณีย์ สังฆโสภณ และสุภาภรณ์ อังวังกุล. ผลของดนตรีต่อการออกกำลังในผู้ป่วย
กายภาพบำบัด. วารสารกายภาพบำบัด. 21 (1) (ม.ค. - เม.ย. 42) : 18-28.

หทัย ชิดานนท์. “สภาพทางสุขภาพจิตของสังคมของสังคมไทยกับความมั่นคงของชาติ”. วารสาร
จิตวิทยาคลินิก 1 (มิถุนายน 2527): 57- 60.

อรพรรณ ลีอนุชวัชชัย. การพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
, 2543.

อริสา พงษ์ศักดิ์ศรี. ปัญหาของครอบครัวเด็กปัญญาอ่อนและการช่วยเหลือ. วารสารราชานุกูล 10
(พฤษภาคม-สิงหาคม 2538): 11-12.

อลิสา วัชรสินธุ. จิตเวชเด็ก. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.

อารม คล้ายคลุ้ม. การเปรียบเทียบความสามารถในการรับรู้ทางสายตาของเด็กที่มีความบกพร่อง
ทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ อายุ 9 - 12 ปี ระหว่างวิธีการฝึกทักษะด้วยการเล่นเกม และ
วิธีการฝึกทักษะด้วยการใช้แบบฝึก. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาพิเศษ
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540.

อุดม เพชรสังหาร. สมองฉลาดได้ด้วย “ดนตรี” นิตยสารรักลูก. 23 (275) (ธันวาคม 2548):
150-158.

- อุดม เพชรสังหาร. มนุษยชาติ ความเข้าใจในจักรวาลและดนตรี. เอกสารประกอบคำบรรยาย
ในการประชุม **The symposium of MOZART MUSIC & INTELLIGENCE.**
ณ Imperial Queen's Park Hotel 10-11 พฤษภาคม 2549. (อัดสำเนา).
- อุนเรื่อน อ่าไพพัสตร์. คู่มือปฏิบัติการการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา
ลาดพร้าว, 2535.
- อโนมา. เสียงสร้างสรรค์เสริมศักยภาพเชิงบวก. นิตยสารรักลูก. 17 (197) (มิถุนายน 2542): 85 – 93.

ภาษาอังกฤษ

- Barker, Philip. **Basic Child Psychiatry.** London: Blackwell Science, 1995.
- Barry, D.,Patricia. **Mental Health and Mental Illness. Seventh edition.** Philadelphia:
Lippincott Williams & Wikins, 2002.
- Baruch. D.W. **New Ways in Discipline** : NewYork : McGraw-Hill.1949.
- Bandura,A. **Social Learning Theory** . New Jersey : Prentice –Hall, 1977.
- Berkowitz,Leonard. **Aggression : A Social Pshchology Analysis.**NewYork. Mcgrew-Hill,1962.
- Drew,Clifford J. **Mental Retardtion.**4th ed. Columbus: Merrill Publishing, 1988.
- Fontaine, Lee,Karen and Fletcber, Sue,J.,**Mental Health Nursing.** Fifth edition.
New Jersey: Pearson Education, 2003.
- Freud,S. **An Outline of Psychoanalysis.** New York: W.W. Norton,1937.
- George,B.,Julia. **Nursing Theories.** Fourth edition. Appletion&Jange: London,1995.
- Goldstien . JH. **Aggressive and Crimes of Vilolence.** NewYork : Oxford Univesity
Press.1975.
- McFarland,K.,Gertrade and Thomal,Durand,Mary. **Psychiaric Mental Health Nursing :**
Application of the Nursing process. Philadelphia: Lippincott,1991.
- Peet, der Rob van. **The Nigthingale Model of Nursing.** Edinburg: Dampion Press, 1995.
- Piaget, J. and inhelder. **The Pshchology of the Child.** Translated by Hilan Weave.
New York : Basic Book, 1970.
- Polit, Denise F.,and Hungler, Bernadette P. **Nursing Research : Principles&Methods.**2d ed.
Philadelphia : J.B. Lippincott , 1983.
- Rawlins,Parmeles,Ruth , Williams R Sophronia and Beck, Kelly Cornelia. **Mental**

- Health-psychiatric Nursing A Holistic Life-Cycle Approach.** Third edition. Missouri: Mosby Year Book,1993.
- Schalkwijk,Frans Williem. Music Therapy with the Mentally Retarded (Netherlands),
Dissertation Abstract Interventional. 50: 148: 1988
- Schallock, Robert L. **Mental Retardation: Definition,Classification and System of Support.(Work).** WashingtonDC.: AAMR, 1992.
- Solnick, JV.Rincover, A.&Peterson, C.R. **Some determinants of the reinforcing and punishing effects of timeout.** Journal of Applied Behavior Analysis. 101 (1982), (1977): 415-424.
- Stroman, F.D. **Mental Retardation in Social.** Context|Boston: University Press, 1995.
- Tomey ,Aarriner Ann and Alligood Raile Martha. **Nursing Theorists and their Work fourth edition .** Missouri: Mosby St.Louis, 1998.
- Townsend, C Mary. **Psychiatric Mental Health Nursing :concepts of care in Evidence based Practice .** Philadelphia: P.A.David , 2006.
- Wilson,Skodol,Holly and Kneisl,Ren,Carol. **Psychiatric Nursing.** California: Addison Wesley,1992.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือ

1. แพทย์หญิงปิ่นประภา	ธรรมวิักษณ์	นายแพทย์ 6	สถาบันราชานุกูล
2. นางมัจฉรี	โอสถานนท์	พยาบาลวิชาชีพ 9	สถาบันราชานุกูล
3. นางสาวชนิสตา	เวชวิรุฬห์	นักจิตวิทยา 8	สถาบันราชานุกูล
4. ผศ.ประภัสสร	ปรีเอี่ยม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 7	หัวหน้างานกระตุ้น พัฒนาการเด็กพิเศษ ระยะแรกเริ่ม ศูนย์การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏมหาสารคาม
5. นางอุบล	วรรณกิจ	พยาบาลวิชาชีพ 7	สถาบันราชานุกูล

ภาคผนวก ข.
สถิติที่ใช้ในโครงการศึกษาอิสระ

การคำนวณดัชนีความตรงของเนื้อหา

บุญใจ ศรีสถิตยัณราภรณ์ (2547) กล่าวถึง การหาค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหา (CVI) ดังนี้ การหาค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหา (CVI) เป็นวิธีที่พัฒนาขึ้นโดย Hambleton และคณะ เมื่อปี ค.ศ. 1975 วิธีหาค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหา (CVI) มีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 นำแบบสอบถามพร้อมโครงร่างวิจัยฉบับย่อซึ่งมีคำนิยามเชิงปฏิบัติการของตัวแปร ที่ศึกษาไปให้ผู้เชี่ยวชาญตามที่ผู้วิจัยได้เรียนเชิญ เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความสอดคล้อง ระหว่างคำถามกับคำนิยามเชิงปฏิบัติการของตัวแปร ซึ่งกำหนดระดับการแสดงความคิดเห็นเป็น 4 ระดับ คือ 1, 2, 3, 4 โดยแต่ละระดับมีความหมายดังนี้

1	หมายถึง	คำถามไม่สอดคล้องกับคำนิยาม
2	หมายถึง	คำถามจำเป็นต้องได้รับการพิจารณาทบทวนและปรับปรุงอย่างมาก จึงจะมีความสอดคล้องกับคำนิยาม
3	หมายถึง	คำถามจำเป็นต้องได้รับการพิจารณาทบทวนและปรับปรุงเล็กน้อย จึงจะมีความสอดคล้องกับคำนิยาม
4	หมายถึง	คำถามมีความสอดคล้องกับคำนิยาม

ขั้นที่ 2 รวบรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านมาแจกแจงตามระดับความคิดเห็น 4 ระดับ คือ 1, 2, 3, 4

ขั้นที่ 3 รวมจำนวนคำถามที่ผู้เชี่ยวชาญทุกคนให้ความเห็นในระดับ 3 และ 4

ขั้นที่ 4 หาค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหาจากสูตร

$$CVI = \frac{\text{จำนวนคำถามที่ผู้เชี่ยวชาญทุกคนให้ความเห็นในระดับ 3 และ 4}}{\text{จำนวนข้อคำถามทั้งหมด}}$$

ดัชนีความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือที่ยอมรับได้คือ .80 ขึ้นไป (Davis, 1992) คำถามข้อใดที่ผู้เชี่ยวชาญให้ความเห็นในระดับ 3 ผู้วิจัยควรได้นำมาปรับปรุงให้มีความสอดคล้องกับคำนิยาม ส่วนคำถามข้อใดที่ผู้เชี่ยวชาญให้ความเห็นในระดับ 1 และ 2ให้นำมาพิจารณาปรับปรุงแก้ไข เพราะถ้าหากตัดคำถามเหล่านี้ออกทั้งหมด จะทำให้คำถามส่วนที่เหลือในแบบสอบถามไม่ครอบคลุมมิติของตัวแปร

ความเที่ยงของการสังเกต (interrater reliability)

เป็นการวัดค่าความเที่ยงโดยการประมาณความเท่าเทียมกันของผู้วัดสองคนขึ้นไป เมื่อจะใช้เครื่องมือขึ้นเดียวกันสังเกตพฤติกรรมใดๆไปพร้อมๆกัน การวัดโดยสังเกตพฤติกรรมหรือลักษณะที่เป็นนามธรรม โดยใช้ผู้สังเกตคนเดียวกัน มักมีปัญหาเรื่องอคติ แต่ถ้ามีผู้สังเกตสองคนก็จะมีปัญหาเรื่องความแตกต่างกันของผู้สังเกต แม้ว่าจะผ่านการฝึกในเรื่องการสังเกตมาเป็นอย่างดี แต่ถึงอย่างไร การสังเกตก็ต้องอาศัยการตัดสินใจของผู้สังเกต ดังนั้นการหาความเที่ยงของการสังเกตจึงจำเป็น การหาความเที่ยงของการสังเกตมีหลายวิธี โพลิตและฮังเลอร์ (polit & Hungler,1983) ได้เสนอให้ใช้วิธีง่ายๆในการปฏิบัติ โดยนำคะแนนจากผู้สังเกต 2 คน มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ หรืออีกวิธีหนึ่งให้ใช้สูตร ดังนี้

$$\text{ความเที่ยงของการสังเกต} = \frac{\text{จำนวนการสังเกตที่เหมือนกัน}}{\text{จำนวนการสังเกตที่เหมือนกัน} + \text{จำนวนการสังเกตที่ต่างกัน}}$$

เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย กลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียว วัดก่อนและหลัง โดยใช้สถิติที่ แบบกลุ่มที่ไม่อิสระต่อกัน (paired t- test) มีสูตรดังนี้

$$t = \frac{\sum D}{\frac{\sqrt{n \sum D^2 - (\sum D)^2}}{n-1}}$$

df = n-1

- เมื่อ t คือ ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
- D คือ ผลต่างของคะแนนในแต่ละคู่
- n คือ จำนวนคู่

ภาคผนวก ก.

เครื่องมือที่ใช้ในโครงการศึกษาอิสระ(ตัวอย่าง)

1. แบบสำรวจพฤติกรรมก้าวร้าว
2. คู่มือการพยาบาลที่เน้นสิ่งแวดล้อมบำบัด
3. แนวปฏิบัติเรื่องการจัดสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ
4. แบบบันทึกการปรับพฤติกรรมโดยวิธี Time -Out
5. คู่มือการจัดสิ่งแวดล้อมที่บ้านเพื่อการบำบัดพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กสำหรับผู้ปกครอง
6. แบบบันทึกการปฏิบัติตามคู่มือการจัดสิ่งแวดล้อมที่บ้านเพื่อการบำบัดพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กสำหรับผู้ปกครอง
7. แบบบันทึกข้อมูลส่วนบุคคล
8. แบบประเมินพฤติกรรมก้าวร้าว

แบบสำรวจพฤติกรรมก้าวร้าว

เด็กคนที่.....(HN.....)

ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ของปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กวัย 3 - 6 ปี ที่ท่านพบจากเด็กปัญญ่อ่อนใน 1 วัน (สามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

พฤติกรรมก้าวร้าวทางกาย

- สิ้นหน้างัด
- แกวต่าไม่เป็นมิตร
- กระทุบทำ
- ลุกลิ้ลุกกลน
- ทำลายสิ่งของ
- ทำร้ายตนเอง
- ทำร้ายผู้อื่น

พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา

- พุดห้วน
- ต่งเสียงขู่
- เสียงดั่ง/ร้องกรี๊ด

คู่มือ

การพยาบาลที่เน้นสิ่งแวดลอมบำบัด

จัดทำโดย

นางสาวชัค ยูงสันเทียะ

รศ.ดร.จินตนา ยูนิพันธุ์

คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ค่านา

พฤติกรรมก้าวร้าวเป็นพฤติกรรมที่พบบ่อยในเด็กปัญญาอ่อน เนื่องจากเด็กปัญญาอ่อนเป็นผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ มีข้อจำกัดในเรื่องการสื่อสาร ไม่สามารถบอกความต้องการของตนเองได้ จึงทำให้มีความคับข้องใจ และแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวออกมา พฤติกรรมก้าวร้าวเป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม ก่อความเดือดร้อนต่อตนเองและผู้อื่น หากไม่ได้รับการแก้ไขตั้งแต่ในวัยเด็กพฤติกรรมก้าวร้าวนั้นจะมีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ส่งผลให้เด็กอยู่ในสังคมไม่ได้ พยาบาลเป็นผู้ที่มีความสำคัญในการดูแลเด็กปัญญาอ่อน เป้าหมายในการดูแลเด็กปัญญาอ่อนคือทำให้ปลอดภัย และมีสุขภาวะ ดังนั้นบทบาทที่สำคัญที่พยาบาลจะต้องดำเนินการเมื่อเด็กปัญญาอ่อนมีพฤติกรรมก้าวร้าวก็คือ การช่วยเหลือและแก้ไขพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กปัญญาอ่อน และให้ความรู้ ช่วยเหลือแก้ไขปัญหาพฤติกรรมแก่ครอบครัวเพื่อนำไปปฏิบัติในแนวทางเดียวกัน

คู่มือฉบับนี้คือการพยาบาลที่เน้นสิ่งแวดล้อมบำบัด เป็นโปรแกรมสำหรับพยาบาลวิชาชีพ ในการปฏิบัติการพยาบาลเด็กปัญญาอ่อน ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ประกอบด้วย

1. การจัดสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ สร้างบรรยากาศให้เด็กปัญญาอ่อนรู้สึกผ่อนคลาย การลดสิ่งกระตุ้นที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าว
2. การจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้เด็กปัญญาอ่อนมีการเรียนรู้ทางจิตสังคม และภาษา
3. การปรับพฤติกรรมก้าวร้าว ซึ่งเป็นการปฏิบัติที่พยาบาลจะสามารถช่วยลดพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กปัญญาอ่อนได้
4. ใช้แนวคิดของการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวชเด็ก ในเรื่องการพยาบาลเด็กปัญญาอ่อน ซึ่งต้องปฏิบัติตามกระบวนการพยาบาลและให้การดูแลอย่างต่อเนื่องเป็นองค์รวม เน้นการให้ครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วมในการดูแล เพื่อให้เด็กมีความสามารถในการดูแลตนเองได้เต็มศักยภาพ และการให้ความรู้ สนับสนุนให้ครอบครัวสามารถดูแลเด็กปัญญาอ่อนที่บ้านได้อย่างถูกต้อง (คู่มือการพยาบาล, 2548)

คู่มือฉบับนี้ได้พัฒนามาจากแนวคิดและองค์ความรู้ทางสุขภาพจิตและจิตเวช ผู้จัดทำหวังให้เกิดประโยชน์ต่อการเจริญเติบโตและการพัฒนาการของเด็กปัญญาอ่อนมีสุขภาวะและสามารถดำรงชีวิตในครอบครัวอย่างมีคุณภาพและเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมต่อไป

นางสาวชัค ยุงสันเทียะ

รศ.ดร.จินตนา ยูนิพันธุ์

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
1. บทนำ	1
2. วัตถุประสงค์	3
3. ผู้ดำเนินการ	3
4. กลุ่มเป้าหมาย	4
5. สถานที่	4
6. ระยะเวลา	4
7. คำจำกัดความ	8
8. แผนการให้การพยาบาลที่เน้นการจัดตั้งเวดล้อม เพื่อบำบัดพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กปัญญาอ่อน	9

แนวปฏิบัติเรื่องการจัดสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ

ผู้ปฏิบัติได้แก่บุคลากรของหอผู้ป่วยเด็กเล็ก 2 ซึ่งจะได้รับมอบหมายการปฏิบัติ
เป็นรายบุคคลในแต่ละวัน

1. เปิดหน้าต่างห้องที่ปฏิบัติการทุกบานเวลา 8.00 – 16.00 น.ของวันจันทร์ - ศุกร์
2. รวบชายผ้าม่านให้ลมพัดผ่านได้และมีการระบายอากาศ
3. เคลื่อนย้ายโต๊ะ หรือเก้าอี้ไม่ให้บังทิศทางลมจัดวางอุปกรณ์การเรียนการสอน
ที่อยู่ในห้องให้เป็นระเบียบเรียบร้อย
4. ตรวจสอบว่าห้องใดยังไม่เปิดหน้าต่างหรือไม่รวบชายผ้าม่านให้ดำเนินการทันที
5. บุคลากรทุกคนพูดกับเด็กปัญญาอ่อนด้วยคำพูดที่นุ่มนวล ไม่ใช่คำพูดที่ขู่เด็ก
6. ในการพูดคุยกับบุคลากรด้วยกัน หรือพูดคุยกับเด็กปัญญาอ่อน ไม่พูดคุยเสียงดัง
7. นำเด็กปัญญาอ่อนไปร่วมกิจกรรมในห้องที่อยู่ไกลจากห้องทำความสะอาด
ซึ่งจะเกิดเสียงดังจากการทำความสะอาดอุปกรณ์รับประทาน
อาหารในเวลา 11. 30-12.00 น. ทุกวันจันทร์- ศุกร์
8. ล้างภาชนะให้เกิดเสียงน้อยที่สุด
9. ไม่ทำให้เกิดเสียงดังโดยไม่จำเป็น

แนวปฏิบัติเรื่องการปรับพฤติกรรม

ผู้ปฏิบัติคือพยาบาลวิชาชีพคนที่ 1 และคนที่ 2 หอผู้ป่วยเด็กเล็ก 2 สถาบันราชานุกูล

1. ก่อนเริ่มกิจกรรมในแต่ละวันพูดคุยกับเด็กปัญญาอ่อนให้รางวัลเด็กทุกคนที่ไม่มีพฤติกรรมก้าวร้าว และแจ้งให้เด็กทราบว่าก่อนเด็กกลับบ้านจะได้รับรางวัลอีก ถ้าเด็กไม่มีพฤติกรรมก้าวร้าวตลอดทั้งวัน

2. ประเมินเด็กในขณะที่ทำกิจกรรมต่างๆ ถ้าเด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าวได้แก่

ก้าวร้าวทางกายคือ ทำร้ายตนเอง เช่น ดึงผม หยิก กัด ข่วน โขกศีรษะกับพื้น หรือผนังห้อง นั่งทิ้งตัวหงายหลังลงบนพื้น กระแทกเท้า กระโดดซ้ำๆ ชกตัวเอง เป็นต้น ทำร้ายผู้อื่น เช่น ตี เตะ ต่อย ผลัก ดึงผม หยิก กัด ข่วน ขว้างปา ทำลายสิ่งของ เช่น ขว้างปา โยน ทูบ เป็นต้น

ก้าวร้าวทางวาจา คือ พูดคำหยาบ การพูดเสียงห้วน ตะโกน ทำเสียงดังขึ้นเรื่อยๆ กรีดร้อง ทำเสียงขู่ตะคอก

ให้ตักเตือน เมื่อเด็กปฏิบัติเป็นครั้งแรกและครั้งที่ 2

3. เมื่อตักเตือนเป็นครั้งที่ 2 แล้ว เด็กยังมีพฤติกรรมก้าวร้าวอีก ให้แยกเด็กไปอยู่ในห้องจำกัดพฤติกรรม (ห้อง time out) ซึ่งเป็นห้องที่พยาบาลคนที่ 2 สามารถสังเกตเห็นพฤติกรรมเด็กตลอดเวลา และบันทึกพฤติกรรมของเด็ก

4. ระยะเวลาที่อยู่ในห้องจำกัดพฤติกรรมคือ 1 นาที ต่ออายุ 1 ปี

5. เมื่อครบตามกำหนดเวลาให้นำเด็กออกมาร่วมกิจกรรมกลุ่มตามปกติ ถ้าในขณะที่ร่วมกิจกรรมเด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าวอีก และตักเตือน 2 ครั้ง แล้วเด็กไม่ปฏิบัติตามให้แยกไปอยู่ในห้องจำกัดพฤติกรรมอีกจนครบกำหนดเวลา

6. เมื่อสิ้นสุดกิจกรรมในแต่ละวัน ก่อนเด็กกลับบ้านให้แจ้งพฤติกรรมแก่เด็กทุกคน เด็กที่ไม่มีพฤติกรรมก้าวร้าวได้รับรางวัล และเด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวได้รับคำตักเตือน

แบบบันทึกการปรับพฤติกรรมโดยวิธีการ Time-Out

วัน เดือน ปี	เด็กคนที่ / อายุ	ครั้งที่ / เวลาที่ time out	พฤติกรรม ก้าวร้าวที่ แสดงออก	การพยาบาลที่ ได้รับ	ผลการปรับ พฤติกรรม

คู่มือการจัดสิ่งแวดล้อมที่บ้าน เพื่อการบำบัดพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็ก

สำหรับผู้ปกครอง

จัดทำโดย

นางสาวชัช ยูงสันเทียะ

รศ.ดร.จินตนา ยูนิพันธุ์

คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ปกครองและเด็ก

คำชี้แจง กรุณาตอบคำถามต่อไปนี้ให้ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่านให้มากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย ลงในช่อง หรือเติมคำลงในช่องว่าง และ กรุณาตอบคำถามให้ครบทุกข้อ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง (ผู้ที่ฝึกเด็ก)

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ.....ปี
3. สถานภาพสมรส
 โสด คู่ หม้าย / หย่า / ร้าง
4. ระดับการศึกษา
 ไม่ได้เรียน ประถมศึกษา มัธยมศึกษา ปวช./ปวส./อนุปริญญา
ปริญญาตรีขึ้นไป
5. อาชีพ
 รับราชการ รัฐวิสาหกิจ ค้าขาย รับจ้าง
 ทำสวน, ทำนา, ทำไร่ งานบ้าน ไม่ได้ทำงาน อื่นๆ (ระบุ).....
6. รายได้ของท่าน
 ต่ำกว่า 5000 บาท 5,001 – 10,000 บาท 10,001 – 20,000บาท 20,001 บาทขึ้นไป
7. ท่านเกี่ยวข้องกับเด็กอย่างไร
 บิดา มารดา ปู่/ย่า ตา/ยาย
 ลุง/ป้า น้า/อา อื่นๆ (ระบุ).....
10. ผู้ที่ช่วยท่านดูแลบุตร / หลานเป็นประจำคือ
 บิดา มารดา อื่นๆ (ระบุ).....

ข้อมูลส่วนบุคคลของบุตร/หลานของท่าน

1. ปัจจุบันบุตร/หลานของท่านอายุ ปี เกิดวันที่..... เดือน พ.ศ.....
2. เป็นบุตรลำดับที่
3. ความสามารถของบุตร / หลานของท่านขณะนี้
 บุตร / หลานของท่านสามารถทำกิจวัตรประจำวันได้ด้วยตนเองทุกเรื่อง
 บุตร / หลานของท่านสามารถทำกิจวัตรประจำวันได้ด้วยตนเองบางเรื่อง
 บุตร / หลานของท่านไม่สามารถทำกิจวัตรประจำวันได้ด้วยตนเองทุกเรื่อง
4. เมื่อบุตร / หลานของท่าน โกรธหรือถูกขัดใจ จะแสดงพฤติกรรม

ภาคผนวก ง.
แบบฟอร์มพิทักษ์สิทธิ

แบบฟอร์มพิทักษ์สิทธิ์

ใบยินยอมของประชากรตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการศึกษา

(Informed Consent Form)

ชื่อโครงการ การศึกษาการพยาบาลที่เน้นสิ่งแวดล้อมบำบัดต่อพฤติกรรมก้าวร้าว

ของเด็กปัญญาอ่อน สถาบันราชานุกูล

เลขที่ประชากรตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการศึกษา

ข้าพเจ้าชื่อ (นาย นาง นางสาว).....นามสกุล.....เป็นผู้ปกครอง
ของ (ค.ช. ค.ญ.นามสกุล..... ได้รับทราบรายละเอียดของโครงการ
ศึกษาอิสระ เรื่อง “การศึกษาการพยาบาลที่เน้นสิ่งแวดล้อมบำบัดต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็ก
ปัญญาอ่อน สถาบันราชานุกูล” โดยเด็กปัญญาอ่อนจะได้รับการประเมินพฤติกรรมก้าวร้าวก่อน
และหลังการศึกษา และจะเข้าร่วมกิจกรรม ทั้งหมด 2 สัปดาห์ โดยเข้าร่วมกิจกรรม ทำอาหาร
เล่นนิทาน กิจกรรมดนตรี และกิจกรรมเกม เวลา 9.00 – 11.00 น. และเวลา 13.00-15.00 น.
ในขณะที่ดำเนินกิจกรรมเด็กปัญญาอ่อนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวจะได้รับการเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมไปอยู่
ในห้องขอเวลานอก (Time – Out) ระยะเวลา 1 นาทีต่ออายุ 1 ปี

ข้าพเจ้าเข้าใจวัตถุประสงค์การศึกษา ประสิทธิภาพและความปลอดภัยของการศึกษาเป็นอย่างดี
และได้พิจารณาแล้วว่าการศึกษานี้เป็นประโยชน์ต่อพัฒนาการของเด็กปัญญาอ่อนและข้าพเจ้ามี
สิทธิ์ที่จะแจ้งขออนุญาตเด็กปัญญาอ่อนออกจากการศึกษา ก่อนที่การศึกษาระดับสูงลงได้ โดยไม่ต้องให้
เหตุผลหรือคำอธิบายใดๆ โดยผู้ศึกษารับรองว่าจะไม่มีผลกระทบต่อเด็กปัญญาอ่อน และจะเปิดเผย
เฉพาะข้อมูลสรุปผล การศึกษา การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับเด็กปัญญาอ่อนในปกครองของข้าพเจ้าต่อ
หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกระทำได้เฉพาะกรณีจำเป็นด้วยเหตุผลทางวิชาการและเมื่อข้าพเจ้ายินยอม
เท่านั้น

ข้าพเจ้าได้ซักถามผู้วิจัยจนหมดข้อสงสัยโดยตลอดแล้วและยินดีเข้าร่วมในการศึกษา
ครั้งนี้ ภายใต้เงื่อนไขที่ระบุไว้แล้วข้างต้นจึงได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานต่อหน้าพยาน

.....

สถานที่/เวลา

.....

ผู้มีส่วนร่วมในการศึกษา

.....

สถานที่/เวลา

.....

(นางสาวชัค ยุงสันเทียะ)

ลงนามผู้ศึกษา

.....

สถานที่/เวลา

.....

พยานลงนาม

รหัสผู้เข้าร่วมศึกษา

ประวัติผู้ศึกษา

นางสาวชัช ชุงสันเทียะ เกิดเมื่อวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2509 อำเภอวิเชียรบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์ สำเร็จการศึกษาศีษาศาสตรบัณฑิต (สุขศึกษา) จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อปี พ.ศ. 2536 และสำเร็จการศึกษาประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์(ต่อเนื่อง 2 ปี เทียบเท่าปริญญาตรี) จากวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครศรีธรรมราช (ชื่อเดิม วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครบุรี2) เมื่อปี พ.ศ.2539 จากนั้นเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี พ.ศ.2548

ปัจจุบันดำรงตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ 7 กลุ่มการพยาบาล แผนกผู้ป่วยใน สถาบันราชานุกูล